

Mărturisire de credință

„Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste”,

Aducem la cunoștință episcopilor, clericilor, monahilor, monahiilor, tuturor fiilor și fiicelor duhovnicești și întregului popor român, ca mângâiere și întărire întru adevărul lui Hristos, că noi am încetat orice comuniune euharistică și de rugăciune cu Patriarhia Română.

Nu am ajuns să luăm această decizie în grabă sau fără discernământ.

Cu profundă durere sufletească, fiind deplin conștienți de situația prezentă a Patriarhie Române (B.O.R.), precum și a tuturor Patriarhiilor oficiale aflate în comuniune unele cu altele care sunt împreună-mădulare ale organismului paraeclesiasc eretic C.M.B. (Consiliul Mondial al Bisericilor), conștiința noastră ortodoxă nu ne mai îngăduie să rămânem în comuniune cu voi.

Motivele pentru care am luat această decizie sunt deplin întemeiate pe învățătura Sfinților Părinți - (subiect ce îl putem expune pe larg și îl vom detalia pe parcurs cu materiale anexe - o parte dintre acestea fiind deja atașate acestei scrisori):

MOTIVE (pricini) :

1. B.O.R. a fost pentru mulți ani și continuă să fie mădular al organizației eretice și antihristice C.M.B., fapt ce a avut drept consecințe:

a) semnarea de documente apostaziatoare (Balamand, Chambessy, Ravenna, Viena etc.) de la credința dreptslăvitoare întru Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică;

b) conslujiri și rugăciuni cu ereticii, cu sectanții și chiar cu păgânii, cum s-a întâmplat public la Marile Adunări blasfemiatoare ale C.M.B. de la Canberra, Asissi și multe alte locuri (precum se întâmplă și în România, anual, la „Săptămâna de rugăciune ecumenică”, sau cum s-a petrecut la manifestarea “San Egidio” - București 1998, unde s-au practicat ritualuri păgâne, sau la cea de-a treia Mare Adunare Ecumenică C.M.B. de la Sibiu din 2007);

c) mărturisirea, practicarea și răspândirea pan-ereziei ecumenismului, care este erezia ce însumează toate ereziile vechi și noi, mărturisire de credință eretică a B.O.R. și a Patriarhiilor Oficiale exprimată prin așa numita „*Charta Oecumenica*”.

Cele arătate mai sus atrag anatemele date de Sfintele Soboare asupra tuturor celor ce le practică și asupra tuturor celor ce le mărturisesc sau sunt în comuniune cu aceștia.

Văzând cu durere „marea apostazie” a Bisericilor oficiale – cum o numea Cuviosul Arhiepiscop Averkie de Jordanville (episcop al ROCOR-ului, la fel ca și Sfântul Ioan Maximovici), Sfântul Mitropolit Filaret al New York-ului, Întâi-Stătătorul Bisericii Ortodoxe

Ruse din Afara Granițelor (ROCOR) trimite mai multe scrisori numite "Epistolii întristate" (între anii 1969-1975) tuturor Patriarhiilor ortodoxe membre ale C.M.B.

Prin ele, Mitropolitul Filaret încearcă să cheme patriarhiile membre ale C.M.B. la ieșirea din această organizație eretică, la întoarcerea în Ortodoxie și la pocăință pentru actele de apostazie săvârșite.

Însă, asistând cu mare îngrijorare la lucrarea continuă și dinamică de lepădare a Adevărului și de adâncire a apostaziei săvârșite de aceste Patriarhii, Sfântul Filaret și Sinodul au hotărât să anatemizeze ecumenismul, pentru a păzi turma ortodoxă.

Astfel, pan-erezia ecumenismului a fost anatemizată în August 1983 de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse din Afara Granițelor (ROCOR), păstorită de Sfântul Mitropolit Filaret al New York-ului.

Redăm textul anatemei, iscălite de întreg Soborul Arhieresc al ROCOR, spre a fi adăugată la sfârșitul anatemelor din Sinodicon și pomenită întotdeauna în prima Duminică a Postului Mare - Duminica Biruinței Ortodoxiei:

*"Celor ce atacă Biserica lui Hristos învățând că Biserica Sa este împărțită în așa-zise „ramuri” ce se deosebesc în doctrină și în felul de viață, sau că Biserica nu există în chip văzut, ci va fi alcătuită în viitor când toate „ramurile” – sectele, denominațiunile și chiar religiile – vor fi unite într-un singur trup, și care nu deosebesc Preoția și Tainele Bisericii de cele ale ereticilor, ci spun că botezul și euharistia ereticilor sunt valabile pentru mântuire; prin urmare, celor ce cu bună-știință sunt în comuniune cu aceștieretici mai-nainte-pomeniți sau celor ce susțin, răspândesc sau păzesc erezia lor ecumenistă sub pretextul dragostei frățești sau al presupusei uniri a creștinilor despărțiți, **ANATEMA!**"*

Mai târziu, ecumenismul a fost dat anatemei și de Înalt Preasfințitul Auxentie :

"Noi, ierarhii, preoții și poporul Adevăratei Biserici Ortodoxe, sub omoforul Înalt Preasfințitului Auxentie, Arhiepiscop al Atenei și al întregii Elade, văzând cum ecumenismul învață că Biserica lui Hristos este împărțită în așa-zise ramuri cu doctrine și practici diferite sau chiar opuse; că acesta atribuie putere de mântuire așa-ziselor taine ale neortodocșilor care au pierdut sau nu au avut niciodată forma canonică a Botezului, dintre care mulți "hirotones" femei ca preot și episcop, iar alții nu recunosc deloc preoția; că prin acesta își manifestă credințele în împreună slujiri și rugăciune comună ortodocșii, heterodocșii, chiar necreștinii și păgânii; și că acestea făcând, ecumenismul urmărește înrobirea libertății noastre duhovnicești și a Adevărului lui Hristos față de minciună, față de puterile acestei lumi și față de grijile acesteia, ceea ce este duhul lui Antihrist; drept urmare declarăm că ecumenismul este culmea tuturor ereziilor, cu totul potrivnic Credinței Apostolilor și Părinților, spurcăciune înaintea Sfintei Treimi și pregătirea pentru Antihrist și că oricine dintre credincioșii care păstrează comuniunea cu ecumeniștii sau își însușește învățăturile lor, este supus tuturor anatemelor date asupra ereticilor."

2. Alt motiv : deplina comuniune euharistică cu apostazia serghianiști (adică cu actuala Patriarhie a Moscovei, creată de schismaticul mitropolit Serghie Stragorodski și de statul ateu comunist).

Serghie a făcut aceasta, prin hulitoarea sa *“Declarație de loialitate a Bisericii Ortodoxe Ruse față de guvernul bolșevic”*, declarație pe care a semnat-o fraudulos, doar el împreună cu câțiva episcopi, în numele întregii Biserici Ortodoxe Ruse, nesupunându-se Sfântului Sinod condus de Sfântul Patriarh Mucenic Tihon.

„Declarația” proclama în mod fățiș Uniunea Sovietică a fi noua patrie; toate bucuriile și succesele Uniunii Sovietice erau recunoscute ca fiind bucuriile și succesele Bisericii Ruse, asemenea și tristețile: *„Noi vrem să fim ortodocși recunoscând în Uniunea Sovietică patria noastră, vrem ca bucuriile și succesele ei să fie bucuriile și succesele noastre, iar eșecurile ei să fie și eșecurile noastre ... Rămânând ortodocși, noi ne amintim de datoria noastră de a fi cetățeni ai uniunii nu de frică, ci din conștiință, așa cum ne-a învățat apostolul (Romani 13, 5)”*. Prin acest act infam, mitropolitul Serghie a făcut din organizația sa bisericească un accesoriu al organului de propagandă al guvernului comunist.

Împotriva acestor blasfemii, Patriarhul Tihon și Sfântul Sinod au dat anatemei bolșevismul, iar apoi pe Serghie și pe cei ce îi vor urma în schismă și în erezie, astfel cei anatemizați au pierdut succesiunea apostolică.

Explicare pe larg :

Ca lucrare antihristică comunismul (bolșevismul) este o erezie care conține și idei hiliaste (o împărăție pe pământ). Comunismul a vulgarizat Sfânta Tradiție a Bisericii, înlocuind-o cu propriile surrogate. Procesiunile erau înlocuite cu parăzile de 1 mai, Sfintele Icoane erau înlocuite de portretele liderilor comuniști importanți, slujbele din biserică cu adunările de partid, cele de înmormântare cu memoriale civile, slujba Sfintei Cununii cu un ritual aiurea săvârșit de autorități, sfintele moaște înlocuite cu cadavrele îmbălsămate ale liderilor de partid, cum este păstrat trupul dictatorului Lenin în sarcofagul mausoleului din Piața Roșie (Moscova).

Mitropolitul Serghie a tăgăduit, mințind cu mare nerușinare, în fața întregii lumi că ar exista vreo persecuție în Rusia din motive de credință. Iar toți ierarhii și credincioșii care au refuzat să participe la apostazia lui Serghie au fost etichetați drept „criminali politici”. Ca atare regimul sovietic i-a arestat și trimis în lagărele morții din Siberia. Cei care îl susțineau pe mitropolitul Serghie pretindeau cu viclenie sau lașitate că el apăra în acest fel Biserica, ce altminteri ar fi fost distrusă în totalitate. În realitate însă, această erezie numită **serghianism** este un sinonim pentru **trădarea credinței în Hristos de dragul păstrării unei organizații exterioare bisericești, a prosperității sale pământești, și a unei false păci**. Credincioșii erau obligați să aibă obediență necondiționată față de liderii oficiali ai acestei Biserici care sprijinea politica făcută de autoritățile guvernamentale sovietice.

Bolșevismul și serghianismul au fost prezente, de asemenea, în B.O.R. prin patriarhii comuniști Iustinian, Iustin și Teoctist (a se cerceta afirmațiile blasfemiatoare din lucrările intitulate *“Apostolatul social”* ale lui Iustinian Marina). Spre exemplu, Iustinian susținea hule de genul: *“Hristos este omul nou. Omul nou este omul sovietic. Prin urmare Hristos este sovietic!”*

În ultimii săi ani, Părintele cu viață sfântă Serafim Rose (†1982) scria: *„Miezul serghianismului este strâns legat de problema comună a tuturor Bisericilor Ortodoxe oficiale din zilele noastre: pierderea gustului pentru Ortodoxie, pentru că ne-am obișnuit cu ideea ca Biserica să fie înțeleasă pro ipso, am înlocuit Trupul lui Hristos cu o “instituție” (“organizație”), și credem că harul și Sfintele Taine lucrează cumva în mod automat.”* (*Not of This World*, Platina, 1994).

Guvernul bolșevic, hulitor de Dumnezeu, pentru infama Declarație de loialitate a lui Serghie, îl așează pe acesta ca Patriarh al Moscovei și al întregii Biserici Ruse, prigonind și ucigând în lagăre majoritatea episcopilor canonici. Însă, potrivit făgăduinței Domnului că porțile iadului nu vor birui Biserica în veac (Matei 16,18), succesiunea apostolică a continuat și continuă să ființeze prin ierarhii ce n-au trădat Ortodoxia (și care nu au avut comuniune cu Serghie și urmașii săi).

Astfel, înainte de a fi asasinat de bolșevici, Patriarhul Tihon împreună cu Sfântul Sinod au dat un ukaz (decret), prin care hotărâsc cum să ființeze și să se organizeze Biserica Ortodoxă Rusă în aceste condiții de prigoană feroce, pentru a păstra succesiunea apostolică ce nu se poate separa de mărturisirea de credință ortodoxă.

Prin urmare, partea din Exil a Bisericii Ruse (ROCOR), fiind liberă de prigoana comunistă, a putut să țină și să transmită mai departe Ortodoxia și succesiunea apostolică, nepomenindu-i și neavând nici un fel de comuniune cu Serghie și cu cei dimpreună cu el și cu urmașii lui din Patriarhia sovietică a lui Stalin.

Deci în Uniunea Sovietică, Biserica a supraviețuit prin episcopii din lagăre și din catacombe (Sfântul Mucenic Iosif, mitropolitul Petrogradului, este întemeietorul și primul întâistătător al Bisericii Ruse din Catacombe) care s-au condus după același ukaz patriarhal. Supraviețuirea episcopatului canonic în catacombe a fost dificilă odată cu trecerea timpului, din pricina prigoanei feroce și a muceniei sau a trecerii la Domnul a episcopilor bătrâni, iar sovieticii începeau să infiltreze falși episcopi. Ultimul episcop canonic de catacombă a fost episcopul schimnic Petru Ladygin(1957). Comunitățile de catacombă rămase astfel fără arhipăstori, caută obləduire sub ROCOR sau sub vechicalendariștii greci (de exemplu, Cuviosul Gurie de Kazan, a cărui succesiune era impecabilă, iar mărturisirea de credință deplină, este hirotonit episcop pentru comunitățile din Kazan, în 1991, de către Sinodul Arhiepiscopului Auxentie al Atenei și al întregii Elade).

3. Alt motiv : în 1924 a fost introdus în B.O.R. noul calendar așa zis „îndreptat”, după mințile celor de un cuget cu papa Grigorie al XIII-lea (și urmașii lui) și ai săi astronomi atei papistași. Adoptarea acestuia a fost propusă, alături de alte inovații, de eretica Enciclică Patriarhală a Constantinopolului din 1920, ca începătură satanică a ereziei ecumenismului (vedeți textul acestei eretice Enciclice, care zice că:

“(...)Biserica noastră susține că apropierea dintre nenumăratele Biserici Creștine și înfrățirea dintre ele nu este exclusă de diferențele doctrinare care există între ele. În opinia noastră o asemenea apropiere este chiar de dorit și necesară.” ; “(...)în viziunea plină de speranță a „Ligii Națiunilor”(...)” și că “mai presus de toate, dragostea ar trebui să înflăcăreze și să întărească Bisericile, astfel încât ele ar trebui să nu se mai considere unele pe altele ca străine și externe, ci ca înrudite și ca fiind parte a aceleiași case a lui Hristos și „împreună moștenitoare și mădulare ale aceluiași trup și împreună părtași ai făgăduinței lui Dumnezeu în Hristos Iisus” (Efeseni 3, 6).”

Astfel, Enciclica din 1920 arată foarte clar că schimbarea calendarului nu s-a făcut în primul rând din motive astronomice, ci pentru că se dorea limpede apropierea de bisericile eretice.

Mai pe larg :

În anul 1582, papa Grigorie al XIII-lea împreună cu astronomii atei ai lui născocesc un nou calendar, iar o eventuală adoptare a acestui nou calendar de către Biserica Ortodoxă a fost condamnată și dată anatemei de Soboare Pan-ortodoxe, Soboare Locale și Enciclice patriarhale de 13 ori, între anii 1583 și 1919. Anatemizarea calendarului gregorian a fost insuflată acelor Părinți de către Duhul Sfânt, ce nu a primit această „îndreptare”. Cu toate acestea, la Congresul de la Constantinopol din 1923 organizat după model protestant de patriarhul ecumenic apostat Meletie Metaxakis, în ciuda opoziției majorității Patriarhiilor, se impune adoptarea calendarului “îndreptat”. Patriarhia Română, nu numai că adoptă acest nou calendar “îndreptat”, ci schimbă pentru doi ani și Pascalia, serbând Paștile în chip mincinos, în anii 1926 și 1929, căzând astfel sub osânda Canonului 7 Apostolic și a Întâiului Sinod Ecumenic (Mircea Vulcănescu și Nae Ionescu scriau atunci că România „*nu mai are Sinod*”). Această prăznuire aiurea a Paștilor, „Biserica” Finlandei – cu care toate celelalte Patriarhii se află în comuniune – o face până în zilele noastre.

Sfântul Sinod al VII-lea Ecumenic, mărturisește: *“Dacă cineva dă la o parte vreuna din Tradițiile Bisericii, scrise sau nescrise, să fie anatema!”*

Pe vremea Sfântului Ierarh Calinic Cernicanul, A. I. Cuza, conducătorul statului român de atunci, a încercat să impună în Sinod adoptarea noului calendar al papei Grigorie, dar Sfântul Ierarh Calinic s-a opus cu tărie acestei schimbări, părăsind sala Sinodului și spunând următoarele cuvinte: **“Iar eu cu cei fărădelege nu mă voi număra”**.

Oare ce credeți că ar fi făcut Sf. Calinic dacă ar fi trăit și în anul 1924, atunci când nu doar că s-a propus introducerea noului calendar, ci s-a impus ?!

Cităm aici cuvintele Preasfințitului mitropolit Filaret al Franței, ucenicul și continuatorul lucrării Cuviosului Ambrozie Fontrier (Biserica Ortodoxă Tradiționalistă (vechi-calendaristă) a Greciei de sub omoforul Î.P.S. Macarie de Petra):

"Noi ortodocșii, îi urmăm pe sfinți, ceea ce înseamnă comuniunea cu sfinții; cu toți sfinții din trecut cu care cei din prezent sunt într-un cuget. Așadar, dacă cineva pare a fi sfânt [în prezent], însă propovăduiește o învățătură potrivnică Sfintei Tradiții, potrivnică credinței celei vechi statornicite din pronia lui Dumnezeu în Sfintele Soboare A Toată Lumea, noi trebuie să o respingem."

Acum, pentru rău-voitorii și iscoditorii care caută prin semne și minuni să contrazică Sfânta Tradiție, amintim învățăturile Sfinților Părinți că pot exista și false minuni, semne sau descoperiri, mai ales, toate cele ce contrazic Predania Părinților. Dar Dumnezeu, Care lucrează minuni cu adevărat, nu ne lasă lipsiți de mângâierea minunilor adevărate. Spre exemplu, precum cântăm în tropare, râul Iordan se întoarce înapoi ca și acum 2000 de ani, conform vechiului calendar în adevărata zi a Botezului Domnului, nu atunci când prăznuiesc nou-calendariștii care au strămutat această dată și toate celelalte cu 13 zile mai devreme.

De asemenea, ivirea minunată a norului pe Muntele Tabor se petrece de *Schimbarea la Față a Domnului* tot după calendarul vechi.

Cu toate că aceste minuni se petrec la Ierusalim, în aceste sfinte locuri, comuniunea cu Patriarhia Ierusalimului nu este întemeiată, deoarece această patriarhie se află în comuniune cu toate Patriarhiile oficiale aflate în C.M.B.

Tot ca dovadă în sprijinul urmării de către noi a vechiului calendar, deci a adevăritii lui, în Grecia, pe 14/27 septembrie 1925, de prăznuirea Înălțării Sfintei Cruci după vechiul calendar, Dumnezeu a lucrat o mare minune: apariția unei cruci bizantine în chip de nor luminos deasupra bisericii Sfântului Ioan Teologul în timpul slujbei, cruce care se ridica încet la cer, în văzul tuturor. Credincioșii care erau în biserică au aflat de minune prin strigătele polițiștilor veniți acolo pentru a le interzice săvârșirea slujbei „stiliste”. Această dumnezeiască minune i-a întărit pe vechi-calendariștii greci să meargă în continuare hotărâți pe calea Adevărului, cu calendarul vechi, iar pe jandarmii care văzuseră minunea i-a făcut să se întoarcă la adevărata credință.

Aceasta s-a întâmplat atunci când au prăznuit “stiliștii”, cum batjocoritor îi numesc nou-calendariștii pe cei ce păstrează Adevărul și calendarul patristic.

Așadar, apelativele dureroase de genul “stiliști” ne amintesc și de apelativele defăimătoare, aduse odinioară de către inovatorii vremii aceleia, asupra Sfinților Părinți athoniți care stăteau neclintiți în Ortodoxie, și care erau numiți în derâdere “colivași”

pentru că aceștia refuzau practicile străine Bisericii Sobornicești, cu privire la frecvența împărtășirii - când și cum să se cuminece, apoi rânduiala sfințirii apelor de Bobotează, problema „sfințirii” Sfintelor Icoane, sau pomenirea morților cu parastase Duminica în locul Sâmbetei, necinstind prin aceasta Ziua Învierii Domnului, etc. - toate aceste subiecte sunt dezvoltate de Sfântul Athanasie de Paros în cartea sa *Istorisire adevărată despre tulburările din Sfântul Munte Athos*.

Porecla de “colivași” convenea tare mult inovatorilor ce nesocoteau Sfânta Tradiție, tot așa cum – folosirea acestor feluri de apelative, porecle - le convine nespun de mult și inovatorilor zilelor noastre care sunt împotriva “stiliștilor”, a “ziloților” și a “tradiționaliștilor”. Încăpățânarea inovatorilor nu a întârziat să se schimbe în ură și ura în prigonire asupra celor ce nu voiau să se supună.

Datorită frumuseții duhovnicești și valorii deosebite a oamenilor care au purtat-o, porecla batjocoritoare de **colivaș** avea să însemne **zilot**, adică iubitor al Predaniei Sfintei Biserici, gata oricând să-și jertfească viața pentru ea. Printre întemeietorii acestei mișcări de Rezistență Ortodoxă, se găsesc străluciții Sfinți isihaiști și teologi: Sfântul Nicodim Aghioritul, Cuv. Monah Agapit, Sfântul Macarie episcopul Corințului, Sfântul Athanasie de Paros, Sfântul Nichifor de Chios, Cuviosul Neofit Cavesocalivitul și cei dimpreună cu dâșii. Politica oficială bisericească, care vorbește despre ei astăzi ca despre niște sfinți, nu le urmează însă învățătura și ascunde faptul că aceștia au întrerupt orice comuniune cu ierarhii inovatori din vremea lor. Ori sfinții aceștia (ca de exemplu și Sfântul Ioan Iacob la vremea sa) au întrerupt comuniunea tocmai pentru a se îngredi pe sine de inovațiile Bisericii oficiale.

Viețile, lucrările și învățăturile Sfinților Colivași - ziloți aghioriți, au o valoare inestimabilă pentru Biserica Sobornicească, întrucât alături de sfinți precum Paisie Velickovski de la Neamț, Ignatie Briancianinov sau Ioan Iacob Românul Hozevitul care a plecat de la Mănăstirea Neamțului în pustia Hozevei refuzând comuniunea cu nou-calendariștii, reprezintă verigile noastre de legătură cu sfinții de dinaintea lor. Ori numai prin intermediul verigilor de legătură, care sunt sfinții contemporani, putem înțelege și cuprinde învățăturile sfinților din vechime.

Pe lângă așa numitul „calendar îndreptat” observăm în Bisericile oficiale, introduse nenumărate inovații, unul dintre cele mai concludente exemple fiind batjocorirea Sfântului Botez prin mutilarea acestuia – așa-zisul „botez prin turnare” sau „botez prin stropire”, un nonsens, căci cuvântul “Botez” vine din grecescul *baptizo*=afundare. Prin această batjocură a botezului se calcă în picioare toate Așezămintele și Canoanele Sfinților Apostoli și ale Sinoadelor Ecumenice cu privire la Botez.

4. Alt motiv : în anul 1965 a avut loc așa-zisa ridicare (ștergere) de către patriarhul ecumenic Athenagora a anatemei date în anul 1054 de Biserica Ortodoxă asupra

romano-catolicilor, fără ca romano-catolicii să fi renunțat la ereziile lor. Această urâciune a fost făcută în mod fraudulos, de către patriarhul ecumenic Athenagora și cei ce l-au urmat, în numele întregii Ortodoxii. Tot așa procedase mai înainte și trădătorul mitropolit Serghie, care a dat *"Declarația de loialitate a Bisericii Ortodoxe Ruse față de regimul bolșevic"* în numele întregii Biserici Ortodoxe Ruse, căci numai Serghie și câțiva episcopi ce l-au urmat în apostazie au semnat. Patriarhul Tihon și majoritatea covârșitoare a Sfântului Sinod au păstrat succesiunea apostolică, neluând parte la această apostazie, neținând comuniune cu apostazia și anatematizând acest eres numit serghianism.

Legat de această ridicare a anatemelor, punem înaintea cuvântul Sfântului Paisie Velicikovski, care spunea cu două sute de ani în urmă:

„Mă întrebați dacă un sinod din Biserica de Răsărit a ridicat vreodată o anatemă. Și vă răspund: poate exista un asemenea sinod care să se fi opus lui Dumnezeu și Sfintei Biserici, care să se fi întrunit pentru a ascunde adevărul și pentru a întări erezia? Un asemenea sinod nu poate exista. Mă întrebați dacă episcopii pot să ridice o asemenea anatemă fără ca sinodul episcopilor și patriarhilor să ia la cunoștință și să consimtă la așa ceva. Și vă răspund că aceasta este cu neputință.

Luați aminte că toți episcopii primesc același har al Sfântului Duh când sunt hirotoniți și când își iau răspunderea de a păzi cu mare grijă credința ortodoxă curată și neprihănită. Mai trebuie să păzească și tradițiile apostolești și rânduielile Sfinților Apostoli, ale Sinoadelor Ecumenice și Locale și ale Sfinților Părinți, care împreună alcătuiesc Sfânta Biserică Apostolească și Sobornicească. Ei au primit de la Duhul Sfânt putere ca să stăpânească, potrivit poruncii Sfinților Apostoli ai Sfintei Biserici.

Episcopii n-au primit de la Duhul Sfânt putere ca să nimicească tradițiile apostolești și canoanele Bisericii. Nici episcopii, nici patriarhii nu pot ridica vreo anatemă dată asupra vrăjmașilor Bisericii, potrivit Sfințelor Sinoade. *Oricine s-ar folosi de această putere se face pe sine vrăjmaș al lui Dumnezeu și al Sfintei Biserici ..."*

5. Alt motiv :

a) conslujiri și rugăciuni comune ale B.O.R. și Bisericilor Ortodoxe oficiale cu catolicii (papistașii) precum și deplina acceptare a „Bisericii” romano-catolice (papistașe) ca „Biserică-soră”, în sfârșit recunoașterea „preoției” și “tainelor” Bisericii romano-catolice – vedeți documentul Balamand din 1993, primirea în România, în anul 1999 a Papei Ioan Paul al II-lea de către Patriarhia Română și slujirea împreună cu acesta (vedeți și interviul cu patriarhul Teoctist – care mărturisea pe față că este de acord cu eresul filioque, pe care-l mărturisește în „Crez” atunci când se află la romano-catolici în Italia; sau șocanta predică a mitropolitului Bartolomeu Anania la moartea Papei, mărturisind că l-a pomenit pe acesta “la ieșirea cu Sfintele Daruri”, că Papa este arhieru deplin și împreună slujitor cu el și alte asemenea hule). Aceeași “recunoaștere” neîntemeiată a

fost făcută de B.O.R. și față de ereticii greco-catolici : vedeți mai recent cazurile mitropolitului Nicolae Corneanu și episcopului Sofronie Drincec;

b) încuviințarea prin Enciclice Patriarhale ca mirenii celor două așa-zise "Biserici-surori" să se poată împărtăși atât la ortodocși cât și la catolici (papistași). Același lucru s-a stabilit și față de ereticii anglicani și armeni.

Ori Biserica Sobornicească și Sfinții săi, mai ales Sfântul Teodor Studitul învață că cel ce se împărtășește din "euharistia" ereticilor se împărtășește cu însuși duhul satanei; iar dacă cei ce se împărtășesc din Sfânta și dumnezeiasca Euharistie care este adevăratul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, prezent numai în Una Biserica Ortodoxă, devin una întru Hristos, cei ce se vor împărtăși la eretici (ca de exemplu la greco-catolici sau la romano-catolici, adică papistași) sau vor avea părtășie cu cei ce s-au împărtășit din euharistia ereticească devin un trup comun satanicesc, potrivit lui Hristos.

Ca dovadă avem pe Sfântul Teodor Studitul și pe toți sfinții care arată că împreună împărtășire cu ereticii sau simpla lor pomenire la Liturghie înseamnă unul și același lucru.

Astfel, „(...) știind că este erezie, să fugi de erezie, adică de eretici, încât nici să te împărtășești cu ei, nici să-i pomenești la Dumnezeiasca Liturghie (...)”;
„(...) și când necredința eretică a ieșit limpede pe față și a fost dată la arătare prin sinod, trebuie de acum să-ți arăți pe față evlavia ta, împreună cu toți ortodocșii, prin faptul de a nu te împărtăși cu cei rău credincioși, nici să pomenești pe vreunul din cei aflați în sinodul cel adulter sau care cugetă la fel cu el. Și este drept, cuvinoase părinte, ca întru toate să fii iubitor de Dumnezeu, precum îți este numele, și să iubești și în aceasta pe Dumnezeu. **Căci Gură de Aur nu numai pe eretici îi dovedește cu mare și puternic glas ca dușmani ai lui Dumnezeu, ci și pe cei ce se împărtășesc cu unii ca aceștia (...)**” (Sfântul Teodor – Epistola 39, egumenului Teofil / Despre proorocii mincinoși, PG 59, pag. 557-558.)

6. Alt motiv : o altă formă urâtă, de unire, au făcut-o Bisericile oficiale și cu "Bisericile" Orientale Monofizite în 1993 la Chambessy, prin semnarea documentelor oficiale de recunoaștere a acestor "Biserici", documente comune în care au fost hulite și călcate în picioare ultimele patru Sfinte Soboare Ecumenice.

Deci noi, nevrednicii, luându-ne după Sfinții Părinți, considerăm toate aceste fapte ale Bisericii oficiale precum și rugăciunile publice săvârșite de către ele chiar și cu păgânii, drept blasfemii și apostazie de la Hristos.

Așadar, fiind deplin conștienți de nenumăratele argumente de tip protestant sau pline de răutate și de nonsens pentru orice conștiință ortodoxă sinceră, argumente care ni se vor aduce împotriva de către „înțelepții acestei lumi”- care se leapădă de "Înțelepciunea și Cuvântul lui Dumnezeu", le punem înaintea doar câteva dintre cele ce ni s-au predanisit nouă de la Duhul Sfânt spre a fi ținute, prin Așezămintele Sfinților Apostoli, ale Sfintelor Soboare Ecumenice, Locale și Pan-Ortodoxe și prin cele ale Sfinților Părinți, care **conglăsuiesc** și pe care și noi, nevrednicii, cu bucurie primindu-le, le glăsuim împreună:

“(…) împreună cu arătătorul de cele dumnezeiești, David, cântăm către Stăpânul Dumnezeu zicând: *“În calea mărturiilor Tale m-am desfătat ca întru toată bogăția, și ai poruncit dreptate a fi mărturiile Tale în veac; înțelepțește-mă și voi fi viu.”* Și dacă proorocescul glas poruncește nouă în veac să păzim poruncile lui Dumnezeu și să viețuim întru ele, arătat este că ele rămân de-a pururea neclătite și nemișcate. Că și văzătorul de Dumnezeu Moisi așa zice: *“Întru ele nu este cu puțință a se adăugi, și din ele nu este cu puțință a se scădea.”* Și dumnezeiescul Apostol Petru întru acestea lăudându-se striga: *“la care doresc îngerii a privi.”* Și Pavel zice: *“sau noi, sau înger din cer de va vesti vouă altceva afară de ceea ce ați primit, anatema să fie!”* Deci acestea așa fiind și mărturisindu-ne nouă, bucurându-ne de ele, ca și cum ar afla cineva dobânzi multe, cu îmbrățișare primim dumnezeieștile canoane și întreg pe așezământul lor și neclătit îl întărim, care s-au așezat de către trâmbițele Duhului Sfânt, prealăudații apostoli și de către sfintele Ecumenice Sinoade și de către cele ce s-au adunat pe alocuirea spre predarea unor așezămături ca acestea de către sfinții părinții noștri, că toți de Unul și Același Duh Sfânt luminându-se, au hotărât cele folositoare.” **(Canonul 1 al Sinodului al Șaptelea Ecumenic)**

Tot în acest sens, Sfântul Teodor Studitul spune : *“Păziți-vă pe voi înșivă de erezia stricătoare de suflet și de comuniunea cu aceasta, care este înstrăinare de Hristos.”* (Sf. Teodor Studitul, P.G. 99, 1216).

Iar în scrisoarea sa către Patriarhul Ierusalimului, care se temea să-i spună preotului său slujitor să nu-l mai pomenească pe ereziarh, Sfântul Teodor îi amintește Patriarhului: „comuniunea este pângărită prin simplul fapt că-l pomenește, chiar dacă cel ce pomenește este ortodox” .(P.G. 99, 1164).

La fel, Sfântul Ioan Gura de Aur mărturisește „ că nu doar cei aflați în erezie, ci și cei ce țin comuniunea cu aceștia sunt vrăjmașii lui Dumnezeu.”

Întocmai și Dumnezeieștile Scripturi ne poruncesc: „nu vă amestecați cu faptele cele fără de roadă ale întunericului, ci mai vârtos să le muștrați.”(Efeseni 5,11) și: „ Pentru aceea ieșiți din mijlocul lor, și vă osebiți, zice Domnul; și de necurăție să nu vă atingeți, și eu vă voi primi pre voi. Și voi fi vouă Tată, și voi veți fi mie fii, și fete, zice Domnul Atotțiitorul.”(2 Corinteni 6,17-18)

Mărturiile Sfințelor Soboare și ale Sfinților Părinți cu privire la problema comuniunii euharistice și de rugăciune, precum și a pomenirii liturgice, sunt nenumărate. Ne oprim însă aici, încheind cu un cuvânt al Sfântului Marcu al Efesului referitor la acest subiect:

“Toți Părinții și Învățătorii Bisericii, toate Soboarele și dumnezeieștile Scripturi ne îndeamnă să fugim de cei ce țin alte învățături și să ne separăm de comuniunea cu ei” .(Sfântul Marcu al Efesului-Mărturisirea de credință, XII, 304).

Aici noi, prea păcătoșii, dorim să facem distincția clară, patristică, între termenii ortodox, ortodox ecumenist și ortodox antiecumenist, pentru a spulbera înșelăciunea care bântuie Patriarhiile Oficiale cum că se poate ca cineva să rămână ortodox dacă e antiecumenist, dar în comuniune cu așa-numiții ortodocși ecumeniști; de parcă ecumenismul nu ar fi o erezie, ci doar ceva ce ține de gust sau de preferințe, așa încât pot fi ortodocși și unii și ceilalți.

Știind că *“anti-“* nu înseamnă doar *“împotrivă”*, ci și *“în locul”*, este total absurd și hulitor ca cineva să creadă că Ortodoxia este numai *ceva în locul a altceva*, de vreme ce Ortodoxia este revelarea unică a dreptei cunoașteri și slăviri a Dumnezeuului Celui Unul Adevărat și în Treime slăvit.

Așadar în materie de credință, cineva poate fi ori dreptslăvitor, adică ortodox, ori eretic. Aceasta este terminologia și înțelegerea patristică.

Încheiem această scrisoare (mărturisire) prin a vă spune că este semnată de bunăvoie și fără vreun alt motiv sau interes afară de **singura dorință** de „a pune Adevărul și propria noastră statornicie și perseverență în dreapta credință înaintea de toate”. (Epistola 245 a Sf. Vasile cel Mare către episcopul Teofil).

Cu profundă durere în suflete, aducem la cunostință acum toate acestea mai sus zise, întrucât:

Suntem convinși că prezența unor „cucernici și înțelepți” episcopi, preoți și teologi printre membrii diferitelor comunități eretice și păgâne în Consiliul Mondial al Bisericilor nu ajută deloc la mântuirea acestor oameni. Această ”prezență” nu le oferă participanților posibilitatea de a cunoaște Unicul Adevăr mântuitor pentru că toți acești eretici, neabandonând erezia și comunitatea lor, rămân în afara Bisericii Ortodoxe, singura păstrătoare a Predaniei Mântuitorului Iisus Hristos și a succesiunii apostolice.

Tot astfel, credem că rămânerea noastră în comuniune euharistică și de rugăciune cu cei ce au trădat și trădează Adevărul nu mai poate continua, fiindcă aceasta ne face să ne păcătoșim conștiințele mai mult decât sunt și să călcăm în picioare dragostea pe care o avem pentru Adevăr și pentru toți oamenii, față de care avem responsabilitatea de a le mărturisi ceea ce am primit de la Domnul prin Sfinții Părinți pentru a ne mântui.

Vă mai aducem la cunoștință că nu recunoaștem ca având vreo canonicitate sau legitimitate ortodoxă Consistoriul Bisericesc Superior al B.O.R., întrucât și noi, împreună cu vrednicul de pomenire episcop român Gherasim Saffirin al Romanului, denunțăm acest Consistoriu ca pe o inovație împotriva Sfintei Tradiții, introdusă în Biserica Ortodoxă Autocefală Română în anul 1909 cu scopul de a înlocui treptat adevărata judecată sinodicească întemeiată pe Sfintele Așezăminte Apostolice, pe Sfintele Soboare Ecumenice și Locale, pe Sfânta Tradiție și pe Canoanele Sfinților Părinți, cu această formă de judecată împrumutată din spațiul neortodox.

Prin urmare, nu vom răspunde chemării Consistoriului și orice fel de verdict, rezoluție sau epitimie impuse asupra noastră nu va avea vreo validitate pentru noi înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât vine din partea unui Sinod apostat, căci a

căzut din Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească a Mântuitorului nostru Hristos, în antihristica comunitate religioasă a Consiliului Mondial al Bisericilor și a ecumenismului.

Căindu-ne acum de comuniunea pe care am ținut-o până în ceasul de față cu acești episcopi și rugându-ne pentru întoarcerea și pocăința tuturor, mărturisim după cum urmează, citând întocmai cuvântul Sfântului Cuvios Nichita Mărturisitorul care a trăit pe vremea prigonirii Sfintelor Icoane:

*"Eu, o, împărate, nici la mănăstirea mea nu mă voi duce, nici credința mea nu voiesc a o lăsa. Ci, în mărturisirea mea petrec și voi petrece, în care și părinții mei, sfinții episcopi cei dreptcredincioși, au petrecut; care au pătimit izgonire și închisori cu nedreptate de la tine și la multe primejdii s-au dat, apărând **Biserica cea dreptcredincioasă**, în care stăm și ne lăudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu.*

Și să știți de la mine cu adevărat, că nici de moarte nu mă tem, nici viața aceasta vremelnică nu o iubesc. Dumnezeu îmi este mie martor, că am făcut ceea ce nu mi se cădea să fac. Ci, pentru ascultarea bătrânilor m-am supus nevrând, împlinind voia lor, m-am împărtășit cu mincinosul patriarh Teodot, de care lucru îmi este jale și mă căiesc. Deci, să știi bine că de acum înainte nici o împărtășire nu-mi este cu voi. Ci petrec întru predaniile Sfinților Părinți, pe care le-am primit de la început. De aceea, fă cu mine ce vrei, fără a nădăjdui să auzi altceva de la mine". (Viețile Sfinților pe luna aprilie)

Iar noi, de vom fi întrebați ce vom face, atunci când ni se va aduce împotriva mincinoasa poziție a unora dintre duhovnicii care continuă necurata părtășie cu voi îndemnând și mulțimile la aceasta, ne doare sufletul să îndrăznim a zice aceste cuvinte grele, dar asta este, din păcate, realitatea, care sperăm să se schimbe măcar cu unii dintre voi, vă răspundem îndurerați, având deplină cunoștință a criteriilor de discernământ și judecată în Ortodoxie, cu înseși cuvintele Sfântului Maxim Mărturisitorul: **"Chiar dacă tot universul va fi în comuniune cu patriarhul, eu nu voi fi în comuniune cu el. Precum știu că Sfântul Duh prin Apostolul Pavel spune că îngerii înșiși vor fi anatema dacă ar propovădui într-alt chip, aducând ceva nou la credință"**.

În încheierea mărturisirii noastre dorim să menționăm că nu avem comuniune cu Biserica Ortodoxă de Stil Vechi din România (Mitropolia Slătioara), deoarece aceștia sunt în comuniune cu kiprianiții - o grupare schismatică desprinsă din Biserica Ortodoxă vechi-calendaristă, precum și datorită poziției nedefinite pe care aceștia o au față de serghianism - apostata Patriarhie a Moscovei și cei ce țin de ea.

Și nu avem comuniune ori legătură cu nici vreo altă Biserică vechi-calendaristă aflată pe teritoriul României.

Prin urmare, din mila Domnului și Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, Stăpâna și ocrotitoarea noastră, după o îndelungă cercetare a situației contemporane a Sinoadelor ce au păstrat succesiunea apostolică și mărturisirea de credință ortodoxă nealterate, noi

ne aflăm în pragul intrării sub omoforul Sinodului Adevăratei Biserici Ortodoxe (vechicalendariste) a Greciei, păstorită de Î.P.S. Macarie de Petra - Arhiepiscop al Athenei și al Eladei. Din acest Sinod face parte astăzi și bine-cunoscuta Misiune ortodoxă franceză *Frăția Sfântului Grigorie Palama*, adică ucenicii pururea-pomeniților Părinți Ambrozie Fontrier și Patric Ranson.

Acest Sinod are succesiune apostolică de la Arhiepiscopul Auxentie care a avut comuniune deplină cu Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granițelor de la care a luat succesiune apostolică. Din Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granițelor au făcut parte și Sfântul Arhiepiscop Ioan Maximovici, Părintele Serafim Rose, Părintele Mihail Pomazanski, Cuviosul Arhiepiscop Averchie de Jordanville, Cuviosul Arhiepiscop Andrei Rymarenko de la Noul Diveevo – ucenic al Sf. Nectarie de la Optina, Sfântul Mitropolit Filaret al N.Y. și mulți alți cuvioși.

La rândul ei, Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granițelor are succesiune apostolică de la episcopii din Rusia de dinainte de 1900, de când Biserica Rusă a trimis misionari pentru a propovădui Ortodoxia în Alaska, în țările americane - unde s-a statornicit cu vremea o frumoasă Biserică ce nu înceta să dea sfinți, cum ar fi Sfinții Herman și Inochentie de Alaska, biserică ce creștea până când a ajuns să aibă un Sinod de episcopi. Această Biserică aflată în afara granițelor Rusiei era în ascultare de Patriarhia Rusă și atunci când mitropolitul Serghie și cei dimpreună cu el au apostaziat de la Biserica Ortodoxă, Sinodul episcopilor ruși din America au rămas fideli Sf. Patriarh Tihon și Sfântului Sinod din patria-mamă, aflată sub cea mai sângeroasă prigoană din istorie. Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granițelor plângea, se ruga și „sângera” și ea împreună cu adevăratul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse – ce supraviețuia în condiții nespuse de grele prin catacombe și lagăre. Există cărți și lucrări minunate despre mult-pătimitoarea Biserică de Catacombe din Uniunea Sovietică, printre cele mai cunoscute fiind lucrarea prof. Ivan Andreiev (“Sfinții Rusiei din catacombă”), precum și articolele și scrisorile Părintelui Serafim Rose și ale Sfântului Mitropolit Filaret al New York-ului.

Cu statornică credință în Unul Dumnezeu Cel Viu și Adevărat – Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, *“Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința Adevărului să vie”* (I Tim., 2,4), ocrotiți de *Dumnezeu Care Dragoste este* (1 Ioan 4,8) și Dragostea „*nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr*” (1 Corinteni 13,6), pentru mijlocirile și rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria și cele ale tuturor sfinților, încheiem această scrisoare și expunere pe scurt a mărturisirii noastre de credință, rugându-ne cu nădejde *“în Duh și-n Adevăr”* (Ioan 4,24), în Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, împreună cu Sfântul Siluan Athonitul: **“Mă rog Tie, Doamne, ca toate neamurile de pe fata pământului să Te cunoască pre Tine, Unul Dumnezeu Adevărat, prin Duhul Tău Cel Sfânt.”**

Amin.

Notă - pentru a se evita orice dubii! Atașăm acestei scrisori care va circula, în paginile 14 și 15, copia scanată (față-verso) a semnăturilor noastre, originalul rămânând la noi.

12/25 septembrie

Odovania Praznicului Nasterii Maicii Domnului

Sf. Muc. Avtonom

Sf. Cuv. Teodora din Alexandria si Sf. Cuv. Muc. Teodora din Arcadia

Semnează aceasta:

~~Trotor Totcu Nicolae Nichifor~~

~~Trotor Totcu Nicolae Nichifor~~

Monahia	Tecla Stancu	~~Stancu~~
Monahie	Parascheva Moris	Noua
Monahia	Ecaterina Duluman	Dulma
Monahia	Josefina Luca	Dulma
Monahia	Ayria Lupu	Dulma
Monahia	Epraxia Gatu	Asata
Monahie	Anestania Beube	Beubeth
Monahia	Marina Varzaru	Moro Moris
Monahia	Agornia Mesta	
Monahia	Timotua Popa	Montimotua
Monahia	Firu Hristoforo	Mon. Hristoforo
Monahia	VARVARA FIRU	Firulu
Monahia	Diaconuscu Ignatia	V. Diaconuscu
Rasofoara	Doxitea Luca	Dox
Sora	Tincu Veronica	Tincu
Sora	Gabriela Teudie	Teudie
SORA	Monisora Oloru	Oloru
Sora	Mihocloa Tudor	Tudor

Sora Mihaela Mihailescu
 Sora Letitia Tabacaru
 Sora Luminita Tabacaru
 S. Ditoi A Lina
 Sora Carmen Lungu
 Sora Valerina Mitru
 Sora Ramona Juliana Boacă RBoacă
 Sora Mariana Morda
 Sora Elena Calin
 Sora Elena Cristea
 Sora Gabriela Iohon